

Ради Радев
Магазин за злоба

Разказът е носител на втора награда от национален студентски конкурс „Шумен 2004“.

1.

Странният магазин беше отворен в една неделя през лятото. Помещаваше с в тъмна, почерняла от старост триетажна къща, която до този момент бе стояла заключена и изоставена. Това обаче не и пречеше да се намира в самия център на малкото градче Финерон, на търговска улица; новият магазин се падаше точно между магазин за телевизори /отдясно/ и магазин за авточасти /отляво/.

В слънчевата неделя, когато отвори, продавницата не беше посетена от никой. Клиентите започнаха да влизат през понеделник. В началото само питаха. После почнаха да купуват. Стоката беше най-странната и най-скъпата, за която някой бе чувал. Работното време също бе необичайно; магазинчето затваряше всяка вечер точно в един и десет след полунощ, и отваряше сутрин в седем.

Надписът „МАГАЗИН ЗА ЗЛОБА“ беше изписан с букви, които само напомняха готически. Когато човек се вгледаше добре, забелязваше, че приличат на древно писмо, на много стари букви, може би руни. За американците, табелата бе надписана на английски.

Китайци твърдяха, че са изписани техни родни йероглифи. Според руснаци табелата бе изографисана на най-чист руски, а според индийци буквите бяха на затрогващо книжовен хинди. За всеки минаващ покрай магазина, надписа сякаш моментално се променяше така че да бъде на неговия роден език, та минавача да разбере какво се предлага вътре.

Когато човек влезеше вътре, продавницата не изглеждаше особено голяма. Затова пък бе мрачна, тъмнината сякаш я бе обзела и бе пълна с най-различни странности. Навсякъде имаше паяжини: по всички ъгли и кътчета. Ненужни, древни и не толкова остарели вещи изпълваха цялото пространство. За съжаление в магазина никога нямаше достатъчно светлина и предметите трудно се виждаха, камо ли да се различат.

Като че ли погледа попадеше на вехти, но все още здрави конски сбруи, обкичени със сини мъниста против уроки. На друго място се виждаше старомоден дървен сандък с железен обков, полуотворен. В него като че ли лъщяха древни златни монети, надничащи от смачкани, зеленикавокафяви, протъркани от употреба, полуотворени кожени кесии. На един пирон, стърчащ от стената като че ли понякога се съзираше прилеп с дяволити лъщящи очички. Когато човек обаче се запиташе как е възможно в един магазин да има подобен противен летящ гризач и

се взреше... Хвърчащата мишка вече бе изчезнала и на нейно място сякаш бе останала само противната и сянка.

В магазина имаше също много и все различни лампи и часовници. Лампите обаче не светеха, а часовниците никога не работеха. Като че собственика на магазина ги бе събирал с векове. Но нарочно ги държеше негодни, за да покаже, че Светлината и Времето нямат абсолютно никакво значение за него. Виждаха се маслени лампи, газени лампи, кандила пълни с олио, или пък лоени свещи. Ако човек се опитваше да проследи колко са или пък да разбере на каква възраст са, само докато ги гледа, го заболяваше главата и му се приспиваше.

С часовниците работата бе същата. Имаше пясъчни часовници, клеписдри, слънчеви часовници и механични също. В пясъчните и водни часовници обаче нищо не течеше, ни пясък, ни вода: не че нямаше вътре, просто бяха в покой. За слънчевите часовници липсваше светлина, камо ли слънце. От механичните часовници никой не тиктакаше, никой не цъкаше, ничия стрелка не се придвижваше, даже и на микрометър.

В малката и затъмнена територия на магазина се виждаха още и някои съвсем дребни предмети и украшения, направо захвърлени в мраморни кутийки /полуотворени/, на земята. Виждаха се кръстове, но имаше и езически символи, изработени от сребро или злато. Имаше гривни, както и накити за врат. Често се виждаха различни и шарени полускъпоценни камъни, на които хората отдават мистично значение, поместени в железен или меден обков и привързани към верижка.

Всички ненужни вещи и предмети, обаче се намериха в задната и по-мрачна половина на магазина.

В предната и по-светла част се мъдреше тезгяхът.

2.

Едно мургаво и височко хлапе влезе в Магазина за Злоба. Беше с къдрава коса и големи устни, облечено в тъмносини джинси, черни сандали и виолетова тениска.

Момчето огледа учудено странностите около себе си и попита:

– Какво продавате тука?

Собственикът отвърна:

– Злоба. Искаш ли?

– Лъжеш. – каза хлапето. – Казаха ми, че тука се продават чаркове за компютри.

Магазинерът млъкна за момент. Не му се искаше да спори с първият си клиент.

– Искам мишка 4 Ди. И да е оптична. – не се отказваше хлапето.

– Каква мишка искаш? – поинтересува се магазинерът.

– 4-ди. Оптична. И по-бързо.

Собственикът бръкна някъде изпод тезгяха и извади мишка. Жива. Беше малка, с леко рошава светлосива козина и леко църкаше; с няколко октави по-ниско от щурец. На челото и имаше закрепени малки розови очилца, сякаш от детска кукличка.

Магазинерът я подаде на хлапето.

– Ето. С четири крачета е, както искаше. И не знам дали е оптична, ама има очила.

Хлапето погледна мишката и запищя. Викайки, избяга от магазина, като заплашваше, че ще доведе баща си.

Крясъците му огласиха цялата улица.

Собственикът на магазина въздъхна тежко. Вдигна рамене и започна да наглася станцията на радиото. Търсеше една точно определена, една която по много неща се различаваше от другите.

Мъжът, който държеше Магазина за Злоба бе облечен в черни дрехи. Те обаче бяха също толкова странни и по един определен начин се разпростираха около него. Нико й не можеше да каже със сигурност дали човекът е облечен в черен старомоден костюм, и дали върху него носи някакъв вид наметало, което от време на време се вееше зад него. Защото пелерината по някакъв начин се сливаше с дрехите под нея.

Радиото бе някаква неизвестна марка и кротко си стоеше на тезгяха. Бе очукано, дръжката му бе залепена с тиксо и някак си не можеше

да бъде обхванато от погледа, но вършеше работа. От радиото се чу следното:

– „..... След като запалите свещта пред огледалото, вземете колода карти. Отделете внимателно настрана Дама Пика. Останалите карти ги скъсайте точно наполовина. Вземете лепило от кости и започнете лепите картите с лицата напред върху огледалото.

Оставете свободен центъра му. Той е запазен за Дама Пика...“

Собственикът се усмихна доволен. Най-после бе намерил станцията, която му вършеше работа.

Вратата се отвори и в магазина плахо влезе клиент.

Беше нисичък и слаб, плешив с гъста брада на лицето, под която се виждаха следи от изгаряния. Бе облечен в евтини бежови панталони и бяла риза, която изглеждаше като извадена от музей.

– Здравейте. – поздрави нервно човечецът. По лицето му се забелязаха леки тикове. – Вие нали продавате злоба?

– Здравсти. – отвърна собственикът. – Обаче е скъпа и освен това трябва да кажете причини, поради които я купувате.

– Дано не е много скъпа. – каза човечецът и измъкна смачкан плик от джоба си. – Тук е цялата ми заплата.

– Мисля, че ще се спазарим. – усмихна се обнадеждаващо продавачът. – Искам да знам защо купувате злоба?

Дребният мъж застана току пред тезгяха и започна да разказва:

– Ами искам да си купя злоба, защото всички ме тормозят. Аз съм учител по химия. Прякорът ми е Тиъдър Елемента. Всички ученици ме наричат така, даже някои от колегите. Просто съм малко по-плах от нормалните хора и те някак си го усещат. Всеки ден ме тормозят и подиграват. Замерват ме с разни неща, мажат ми стола или бюрото с лепило, закачат ми разни бележки или ваденки с неприлични надписи. Не ми дават да говоря в час, понеже целия клас се надпреварва да ме обижда.

– Винаги ли е било така? Имам предвид още като станяхте учител ли почнаха да ви тормозят или по-късно? И винаги ли сте бил... страхлив?

– Не. Когато започнах за първи път да преподавам не беше така. По-късно стана един инцидент в час. Неуспешен химически опит. – мъжът тъжно посочи белезите от изгаряния полуприкрити от гъстата му брада.

– Ако правилно съм разбрал... инцидента е бил организиран от ученици нали? Неуспешният химически опит. Мръсните хлапета са ви скроили номер, така ли е?

– Ами, може да се каже. Да, ученици ми направиха това.

– Добре. Цената на милиграм злоба е 100 000 долара.

Малкият напласен човек сякаш щеше да заплаче.

Промълви:

– Ама аз нямам толкова...

Продавачът ведро го успокои:

– Добре. Понеже сте първият ми клиент, ще получите една доза безплатно. И искам да ви помоля да посочите „Магазинът за Злоба“ на всичките си приятели и познати.

Продавачът загърби за момент клиента си. Прилекна и от голяма метална каса, поставена на около два метра зад тезгяха, извади мъничко шишенце. После затръшна мощно вратата на сейфа и разбърничка разните заключващи джаджи по нея.

Продавачът постави шишенцето на тезгяха. Мускалчето бе кафяво, с алуминиева капачка отгоре.

Собственикът на магазина поясни:

– Тази доза ще ви стигне за около месец. И ако мислите, че ви е свършила работа, моля елате да ми разкажете към какво ви е подтикнала. Напълно безплатна е.

Братият учител се пресегна и сграбчи отчаяно шишенцето. Понечи да си тръгне.

Продавачът отново го подсети:

– И не забравяйте. След един месец ви чакам тук за да ми разкажете какво се е случило.

Вторият клиент, който влезе в Магазина за злоба, беше облечен във виснали избелели дънки и широка безформена тъмносиня блуза. Беше младеж, не повече от двацет и четири – годишен, с дълга черна и чуплива коса, която му стигаше почти до раменете. Лицето му също беше обрасло – бакенбардите бяха огромни, като на руски поет от 19 век. Те се сливаха с рядката му индигово черна брада. Веждите му също се допираха – образуваха един гъст космат черен корниз в горната част на лицето на младежа.

Въпреки невероятната му косматост, младежът изглеждаше плах. Сякаш всеки момент щеше да излезе и да си тръгне от Магазина.

Продавачът го подкани:

– Заповядайте... Какво ще желаете?

Младежът се притесни:

– Ами тука пише, че продават злоба...

– Да. Така е. Само, че трябва да имате 100 000 долара в брой за да

си купите един милиграм, а същото и да ми кажете причините, които са ви довели в Магазина.

– А купената от вас злоба как може да ми помогне?

– Тя ще ви помогне да постигнете нещата, за които мечтаете. Ако желаете да постигнете нещо за кратки срокове, един милиграм ще ви е достатъчен. Ако пък самото естество е такова, че се налага да чакате дълго, ще трябва от време на време да посещавате Магазина.

И как по-точно ще ми помогне?

– От време на време ще получавате пристъпи на сила и злост. Не чак дотам, че да нараните някой, но в точно подбрани моменти ще бъдете агресивен и целенасочен.

Младежът се замисли. След това явно се реши и каза:

– Добре. Съгласен съм. Какво казахте, че трябва да направя?

– Да поставите 100 000 в брой на тезгяха пред вас.

След това да ми обясните причините, поради които купувате злоба.

Младежът тупна платнена торбичка на тезгяха. В нея явно имаше пари, бе дошъл подготвен.

След това промърмори:

– Ами знаете ли, искам да си купя Злоба понеже съм девствен.

Продавачът не показва нищо с израза на лицето си. Не спомена нищо от сорта на: „Наистина ли?“ или пък „Как може? Та ти си към двацет и пет годишен“.

Просто се наведе и започна да ровичка някъде назад и вдясно от тезгяха. Чу се скърцане от плъзгането на тежка метална врата и после шум от зтварянето и.

Магазинерът се изправи постави едно мъничко шишенце на тезгяха. Поясни:

– Можете да го отворите и изпиеете по всяко време. Действието му започва да се проявява след няколко минути.

Младият мъж посочи мъничкото шишенце:

– И това ще ми помогне да не ме е срам и да е се ужасявам всеки път, когато гожора с жена?

– Да. А също така ще станете по-настойчив и твърд спрямо отношенията си с всички.

Младежът прибра грижливо шишенцето и напусна магазина.

3.

Постепенно Магазинът стана известен и започнаха да идват клиенти от различни щати. Някои дори бяха от други държави.

Един ден влезе клиент, много странно облечен и със също толкова откачено държане. Почти не погледна Продавача, а взе да зяпа обстановката. Небрежно отбеляза:

– Т'ва място гъмжи от магии.

Продавача вежливо попита:

– Ще купувате ли, мистър?

Едва сега мъжът, който бе навлечен с шлифер и голяма мека старовременска шапка погледна към магазинера и каза:

– Да. Купувам всичко.

– Всичко?

– Аха.

– Не продавам цялата злоба наведнъж, мистър. Няма да има за другите клиенти.

– А, ще продадеш, ще продадеш. И ще се радваш, че си останал жив. Ама преди т'ва искам да те питам, откъде я взимаш цялата тая Злоба.

Магазинерът се изправи иззад тезгяха. Видимо сърдит.

Гневно рече:

– Бих желал да напуснете магазина ми. Ако няма да купувате, а ще се заяждате, по-добре си тръгвайте.

Мъжът със светлокафевия шлифер отново се заоглежда и нареди:

– Давай тука цялата злоба и казвай цена, докато съм още на кеф.

И започна да вади от шлиферите пачки със столдолорави банкноти. По някое време се спря, колкото да плесна една платинена кредитна карта „Виза“ на тезгяха. После продължи да трупа пачките.

Магазинерът смени тона.

– Виж к'во бе, приятел, знаеш ли по колко откачени пъдя оттука всеки ден?

Човекът със шлифера се засегна:

– Според тебе мангизите да не са фалшиви? Ако искаш ги вземи и отиди ги провери в банката. Аз ще чакам пред магазина. И без това не мисля, че можеш да ме прецакаш.

– Съжалявам, готин. В магазина има злоба точно за десет милиона

долара. Дори да успееш да ги извадиш, редовните ми клиенти ще са недоволни, щото трябва да чакат поне година докато успея да им доставя техните дози.

– Значи я извличаш от себе си? – учуди се странникът.

– Това не те засяга. Освен това е фирмена политика да не продавам всичката злоба само на един човек. Ще вземе да полудее. Или да умре.

Мъжът с шлифера се надвеси над тезгяха. Колкото и малка част от лицето му да се виждаше, заради голямата шапка, все пак изглеждаше ужасно заплашителен.

– Значи отказваш да продадеш цялата злоба. На мене?!

– Да. Разкарай се. – започна да се отегчава магазинерът.

– Добре. – каза клиентът. – Магазинът ти ще изчезне.

И си тръгна.

Шест дни изминаха нормално. Клиентите идваха и си отиваха. Всеки разказваше защо е дошъл да си купи злоба и получаваше точно толкова, колкото е платил.

Някои купуваха повече, други по-малко. Никой обаче не искаше всичката.

Едно утро, обаче до магазина избухна бомба. Според очевидци била кола-бомба с шофьор-камикадзе. Странно обаче, полицията така и не успя да открие трупа на шофьора.

Бяха изпочупени прозорците на сградите по цялата улица. Единствения прозорец на Магазина също. За щастие, в последния момент, преди да избухне, колата се беше отклонила и не се бе взривила точно пред магазина. Той обаче бе опушен и навсякъде около него миришеше на изгоряло.

* * *

Човекът, който искаше да купи всичката злоба в магазина, отново се появи. Влезе забързано, спря се пред тезгяха и попита:

– Още ли не искаш да продаваш цялата стока?

Магазинерът му овърна:

– Не. Мисля, че когато злобата се продава равномерно, тя е от полза за повече хора.

– Взривът пред магазина не беше случаен.

– Заплашвате ли ме, господине?

– Да. Ако не ми продадеш всичко, ще ти се случат още нещастия.

– Ако още нещо гадно сполети магазина ми, ти ще умреш.

Мъжът с шлифера и високата старовремска шапка замислено

отбеляза:

– Боя се, че това е невъзможно.

И си тръгна.

След няколко дена, отнякъде в Магазина се появиха хлебарки. Бяха милиарди, пълзяха неистово по пода и стените, издавайки църкащи звуци. Катереха се дори и по тавана – бързи и подвижни, черни, прилични на огромни лъскави подвижни копчета.

Магазинерът звънна в една фирма за обезпаразитяване.

Оттам изпратиха техен служител, който се справи с по-голямата част от буболечките. Останалите Продавачът унищожи по свой собствен начин.

Междувременно голяма част от клиентите, които си бяха купили злоба, се бяха справили с проблемите си и идваха да благодарят. Също така подпитваха дали им са нужни още дози. Магазинерът не им препоръчваше повече.

Както са казали древните лекари – в малки дози е лекарство в големи – отрова.

Странният мъж с шлифера и голямата шапка отново дойде да пита дали може да купи всичката стока. Продавачът го изгони още от вратата. Мъжът си тръгна мърморейки нещо неразбрано. Все пак на собственика на Магазина му се счу някакво странно словосъчетание от сорта на:

„Пълзящи Мишки, Летящи Мишки“.

За всеки случай той пак се обади на фирмата за обезпаразитяване да ги попита дали винаги са на разположение. Отговориха му утвърдително.

Магазинерът се замисли за злобата. Преди, когато още не можеше да я отделя от себе си, се чувстваше неконтролируем и потенциално опасен. Сега я продаваше в малки количества и помагаше на хората. Чувстваше се полезен и добър. А онзи тип с шлифера и шапката искаше да му отнеме тази малка радост.

Не можеше да го позволи.

В магазина влезе клиент. Беше може би най-ниският и най-дребен човечец, който някога бе посещавал дюкяна.

Дойде до тезгяха и гледайки надолу плахо измънка:

– Може ли да ми помогнете?

– Какво по-точно желаете?

Човечецът вдигна поглед и набързо пак наведе глава.

Инаше малко овално лице, чип нос и брада-катиначе, която не му

отиваше. Личеше си, че я е пуснал за да не изглежда толкова невзрачен. Беше облечен в широки топчести панталони с много джобове по тях и сливащо се с фона почти незабележимо сиво яке.

Дребничкият клиент понасъбра смелост и каза:

– Не обичам да излизам от вкъщи. Честно казано дори ме е срам. Не обичам да говоря нито с познати, нито с непознати. Нямам нито един приятел. Можете ли да ми помогнете?

– Разбира се. – магазинерът бръкна под тезгяха и извади една доза Злоба.

Започна да се чуди дали мъжът има пари да я плати.

Всъщност само на първия клиент досега беше подарявал злоба. Беше чувал, че в другите магазини от време на време правят подаръци /или промоции/ и май че сега беше момента.

В този момент дребничкият клиент започна да вади пачки стодолорави банкноти от джобовете си и да ги трупа на тезгяха. Спря за малко, колкото да попита: „Колко струва?“ и продължи да добавя пари.

Магазинерът поясни:

– Цената е сто хиляди за една доза.

– Тук са двеста. Ако не ми помогне доза ще се върна за още. Става ли? – попита обнадеждено човечецът.

– Ако не ви помогне една, имате още шест безплатно.

Човечецът скъта шишенцето внимателно във вътрешния джоб на якето си излезе. На вратата се спря за момент, колкото да смотолеве едно едва чуто: „Довиждане“ и изчезна толкова невзрачно, колкото бе дошъл.

4.

Собственикът реши да продаде Магазина за Злоба едва когато в него се появиха прилепи и мишки. Бяха като пощурели атоми – блъскаха се един в друг, а понякога и в стените и тавана. Той чувстваше допира на дребните им мъхнати телца и ципестите им /подобни на дребна шкурка/ криле.

Звънна на фирмата за борба с паразити. Когато чуха за какво става въпрос му се извиниха и му казаха, че в момента нямат свободни хора. Посъветваха го също така да си провери канализацията щом толкова често има проблеми с най-различни гадини.

Магазинерът отвори вратата и успя да прогони повечето твари с една метла. От другите се отърва по начин, известен на малцина посветени.

Същата нощ сънува кошмари. Събуждаше се едновременно ужасен и възбуден, когато усещаше да се докосват до него отново в кошмарите му.

На следващия ден, малко след като слънцето залезе в магазина влезе мъжът, който искаше да купи всичко.

Беше облечен в черен шлифер до коленете, черни панталони и черна шапка с огромна периферия, която на всичко отгоре беше и висока, и представляваше необикновена смесица между бомбе и цилиндър. Поздрави:

– Здравей? Как си днес?

– Здравсти. – омърлушено каза собственикът.

– Реши ли нещо по въпроса за стоката?

– Да. Продавам я. Всичката, ако успееш да извадиш десет милиона зелени.

– Имам ги. Отвън чака бял микробус, марка „Мерцедес“.

Вратите са отключени. На дясната седалка има две куфарчета „Самсонайт“. И те са отключени. Вземи ги и ги донеси.

Магазинерът излезе. Всичко беше както казваше мъжът с шлифера. Внесе куфарчетата в Магазина, заключи внимателно входната врата и изсипа парите на тезгяха.

Изглеждаха истински. За всеки случай провери наслуки няколко пачки с една ултравиолетова лампа, която измъкна от едно от чекмеджетата на тезгяха.

После прибра парите в куфарчетата и ги занесе до тъмнозелената издраскана каса, която се намираще в десния заден ъгъл на магазина. Сложи куфарчетата в нея и започна да вади мъничките шишенца със злоба.

Странният клиент го спря:

– Не. Първо да подпишем. Искам всичко да е законно.

От вътрешния ляв джоб на шлифера извади два листа.

Бяха договори. За имената бяха оставени празни места.

Иначе пишеше, че /.....празно място/ продава всичката злоба на /...отново празно място/ за 10 милиона \$. Договорите изглеждаха напълно редовни.

– Как се казваш, приятелю?

– Джузепе Балсамо. – отвърна собственикът.

– А не си ли известен също и като граф Калиостро?

– Да.

– Е, аз също съм благородник. – с насмешка каза клиентът.

Извади златна химикалка „Паркер“ и подписа и я подаде на Магазинера. Той също подписа, без почти да погледне.

Чувстваше се съкрушен. Преди години използваше хората и дори понякога ги мамеше с евтими магии. А сега веднъж да реши да помогне и виж какво стана. Взеха му всичко, дори и малкото радост, която можеше да достави.

Клиентът прибра Договора, излезе до буса и влезе след малко с черна тумбеста кутия с ключалки. Беше тъмносиня и малко приличаше на медицинска чанта.

Прибра всичките шишенца със Злоба, поставени на тезгяха и каза:

– Чао, друже. Мисля, че някой ден пак ще се видим с тебе.

И излезе.

Джузепе Балсамо се строполи на стола зад тезгяха, сломен. Щеше да му трябва поне година за да извлече от себе си достатъчно Злоба за да може да я продава отново. В друг град. Не, най-добре в друга държава. И да помага на безхарактерните и слаби психически люде.

От друга страна се чувстваше много добре настроен спрямо всички живи същества. Ако в този момент видеше мишка или хлебарка в Магазина /бившия магазин/, щеше да я изнесе най-внимателно и да я пусне в някоя канавка.

„Сигурно така се чувстват ангелите“, каза си Джузепе.

Реши все пак да погледне Договора, за да разбере името на човека изкупил цялата злоба. Невъзможно. На мястото за името и подписа на

купувача не пишеше нищо.

„Мамка му. Измамиха ме.“ Джузепе стана и отиде до касата. Отвори я. Куфарчетата кротко си лежаха вътре.

Бясно ги разтвори. Парите бяха вътре – зелени и истински. Джузепе ги пипна. После взе една пачка и я подуши. Всичко беше наред. „Който и да е взел злобата, ми остави десет милиона. Значи поне от една страна всичко е наред.“

Внезапно някакво блещукане, което идваше от Договора, привлече вниманието му. Джузепе отиде до тезгяха.

Буквите за името и подписа на клиента се бяха появили.

И светеха с цвят на полирано злато.

Там пишеше: „БЕЛЗЕБУБ/САТАН/ЛУЦИФЕР“.

В този момент Джузепе се сети как странно чаткаха обувките на клиента по пода. И в главата му проблясна една мисъл, която отекна в черепа му силна и ясна като удар на гонг:

„Колко проклети са станали хората, щом и Дяволът идва да купува Злоба от тях.“

КРАЙ

© 2004 Ради Радев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/700>]